

Tegen het einde van de zomer verraste Stanley me door op te treden als muzikaal intermezzo tijdens een literaire salon. Zijn uitnodiging kwam te laat, ik was die avond al bezet. Ik betreurde dat, want ik kon me goed voorstellen, zulke bijeenkomsten en het publiek dat die trouw bezoekt een beetje kennende, dat Stanley tussen de voordrachten van de dichters geen slecht figuur zou slaan.

Met verholen trots en openlijke opluchting deed hij verslag. Het publiek was beschaafd geweest. De dichters en hun vrienden hadden hem niet gelyncht ('Mijn stem is te vreten'). Dit optreden leidde tot een tweede

uitnodiging, voor een vergelijkbare semi-underground vergadering met dichters, etc., die echter al gepasseerd was voordat ik er bericht van had gekregen. Wederom had hij één nummer ten gehore gebracht, *Retournement*, en applaus geoogst, geen hoon.

De optredens hadden het effect op hem dat hij steeds groter begon te denken en luidop filosofeerde over zijn plan, zijn voorlopig einddoel: een heuse solo-voorstelling in de Broedplaats.

Ik moet bekennen dat ik schrok toen hij me in kennis stelde van deze ambitie. Een waagstuk, dacht ik. Hoe durfde hij. Had ik hem niet in een eerder stadium moeten afremmen?

Er was echter één belemmering: de Broedplaats werd zeven dagen per week, van 's ochtends tien tot 's avonds tien uur, bezet door een fanatiek trainende dansgroep, die de ruimte het hele jaar had afgehuurd. Dit was Stanley's inkomen.

Gedurende enige tijd stond dit feit een optreden in de weg, maar Stanley bleef loeren op een kans. Hij was vastbesloten. De doos van Pandora was geopend, de geest was uit de fles, etc. En eind november begin december belde hij me plots een aantal maal kort achter elkaar. Hij zag een mogelijkheid in de kerstvakantie. Tussen Kerstmis en Oud&Nieuw, informeerde hij me, zouden de leden van de dansgroep naar hun ouders afreizen, die verspreid over verscheidene landen en zelfs continenten woonachtig waren

– deze dansgroep genoot *in die wereld* een bepaalde internationale faam –, en dan stond de Broedplaats leeg.

Hij had het over gaan met die banaan. Die uitdrukking heb ik hem toen meermalen horen bezigen: gaan met die banaan. Die banaan was zijn zingen in een soloshow. Hij had de *I Tjing* geconsulteerd. In een duistere passage had die gerept van een wagon vol duivels en een met vuil bedekt zwijn en hij had dat als een aanmoediging opgevat.

Gedurende dit telefonisch offensief dacht ik na over twee dingen: 1. Als dit is wat je wilt, je zeurt er nou al zo lang over, *go for it*, in godsnaam; 2. Waarom bel je *mij* hierover. Wat verwacht je van mij. Je schijnt iets te verwachten.

Ik hield deze gedachten voor me. Via een omweg uitte ik ze echter toch. Ik gaf mijn irritatie vorm door hem op strenge toon aan te manen dat als hij aan het einde van de maand een solovoorstelling in de Broedplaats wilde organiseren, hij zo snel mogelijk met uitnodigen moest beginnen. Door me er op zo'n manier, en op zo'n doortastende toon, mee te bemoeien, ging ik op zijn wens in me met hem en zijn zangkunst te engageren. Maar wilde ik dat eigenlijk zelf wel?

Hij had het over een maandelijks advertentiepagina met uitgaanstips in *Vrij Nederland*. Stanley had het computertijdperk nog steeds grotendeels weten te ontkennen. Ik probeerde hem niet eens richting de

nieuwe media te stuwen, door bijvoorbeeld voor te stellen een Facebook-account te openen. En dan zwijg ik over twitteren.

Ik vroeg: 'Wanneer is de deadline?'

'Welke deadline?'

'Van *Vrij Nederland* natuurlijk. Als je je plan wilt doorzetten, zet dan die advertentie zo snel mogelijk. Anders komt er niemand.'

'Je hebt gelijk. Ik weet het niet.'

'Wat niet?'

'Die deadline. Maar ook: is het wel zo'n goed idee?'

'Dat optreden bedoel je?'

'Ja. Ta-ti-ta-ta...'

'Dat is aan jou. Je kunt niet van mij verwachten dat ik dat voor jou beslis. Maar áls je het wilt, moet je *Vrij Nederland* bellen, die deadline uitzoeken en zo snel mogelijk je advertentie plaatsen, dat is het enige wat ik zeg.'

Stanley giechelde kort en verbrak de verbinding.

Vervolgens hoorde ik er wekenlang niets meer van, en dat betreurde ik niet. Ik wist me niet goed raad met iets waar ik me niet goed raad mee wist. Ik geef toe dat het vaag en wollig klinkt.